

Egy valódi püspöknek pedig nagyon megtetszett méltóságos külseje, szép telt arca, s tisztességes köpcössége, erővel rá akarta beszélni, hogy legyen pappá: „quia habet faciem sacerdotalem pulcherimam” (mert igen szép papi arca van). Azok az alakok, amiket ő oly kiválóan tudott ábrázolni, ma már az életben is eltűntek, a színpadon ő utána senki sem volt képes azokat olyan kedéllyel a néző elé varázsolni. De kitűnő volt a francia társalgási darabokban is, mint vén piperkóc, bankár, finom, elegáns marquis, Falstaff, Nyuzó szolgabíró („Viola”-ban), Zsiga cigány, Lombai a Kisfaludy-féle „Csalódások”-ban, Zách Felicián, Mikhál bán, Filipp sírásó (Enzio), Gloster (Lear király) és tömördek más szerepe sokáig nem talált ő hozzá hasonló személyesítőre. Egyéb szerepei még: Menenius Agrippa, Schmidt Krisztián (Örökség), Miller (Ármány és szerelem), Bácsi (Címszerp) és Veszedelmes nagynéni-ben is a bácsi, Szirtfoki (Két pisztoly), Vámházy (Tündérlak Magyarhonban), Szolgabíró (Csikós), Szkvir (Londoni koldú-sok), Hunyadi (Kemény Simon) stb. Jósága, emberszeretete szinte közmondásos volt a színészek világában. Írókat, színészeket bátorított, pártfogolt és ha vidéken vendégszerepelt és felfedezett egy tehetséget, fölvitte Pestre, ambíciót öntött belé, kitartásra, törekvésre buzdította. Szentpétery lelkiismeretes rendező is volt s minden új darab berendezése alkalmával a játékosoknak valóságos előadásokat tartott a darabról, a korról, amelyben az játszik, a személyekről, különösen ha azok történelmiak voltak. A pályán lankadatlan buzgalommal működött 43 esztendőn keresztül. Utolsó föllépése 1857 márc. 9-én volt, a Fáy András „Régi pénzek” című darabjában — mely után betegeskedni kezdett és emiatt nyugdíjba lépett 1500 frt-tal. 1858 dec. 13-án, 61 éves korában agyszélhűdés következtében, az egész magyar színészet őszinte fájdalmára, elhalálozott. Temetése a főváros magyarságának impozáns részvéte mellett történt. Babérral díszített koporsóját 24 író és színész kísérte utolsó útjára, fáklyavilágítással. Eltemették Lendvay,

Bartha és Fánecs Lajos közelében. Sír-emlékét Kovách András népszerű zeneszerző állította. Leleplezték 1860 ápr. 28-án. (Kerepesi-temető, XI. tábla, II. sor, 6. sir.) Szentpéterynek jóhangzású neve volt a színműírás terén is. Az ismertebb darabjai közül a „Parlagi Jancsi” bem. 1854 szept. 25-én, a Nemzeti Színházban, zenéjét szerz. Bognár Ignác), „Bíró uram leánya” (bem. 1856 márc. 5-én u. o., zen. szerz. u. a.) és a „Rokkant huszár”, vagy „Tündérek Magyarhonban” című népszínművét sokáig adták a Nemzeti Színházban. Hosszú ideig a drámaíró bizottság tagja volt. Első neje Borsos Klára, énekesnő, kivel 1830-ban lépett házasságra, de csakhamar elvált tőle. Második neje Borsai Klára, jeles színésznő volt, egy időben a kolozsvári fixum-társulat tagja. Született 1811-ben. Már 18 éves korában működött a pályán. Elte virágjában, 24 éves korában, 1835 jan. 13-án, hunyt el, száraz betegségben, melyben 8 hónapig szenvedett. Temetésén a budai nemzeti színésztársaság teljes számban jelent meg. Nyolc színész fekete magyar ruhában, fáklyafénnyel kísérte koporsóját, melyet nemesi címerével díszítettek. A bécsi kapunál a német színtársulat is gyászdalokat énekelt. Este a magyar társulat nem tartott előadást. Ő volt első halottja a pesti magyar színtársulatnak. Éder Lujza (L. o.) is a felesége volt, majd 1852 márc. 30-án újra nősült. Ekkor Glatz Franciskát vette nőül, aki Sz. halála után 1860 július havában Tóth Soma színész (L. o.) felesége lett. Sz. színműfordításai: „Halifax”, vj 3 felv. Irta Dumas S. Bem. 1843 május 25-én, Pesten. — „Házasság dobszónál”, vaudeville 3 felv. Leuven és Brunswick után ford. franciából. Zenéje Szerdahelyitől. Bem. 1843 szept. 16-án, Pesten. — „Clementina”, vígj. 2 felv. Irta Ancelot. — „Utazás Dieppébe”, vj 3 felv. Irta Vaffland-Fulience. — „Éva”, dr. 5 felv. Irta Gozlan Leo. — (Arcképe a debreceni színpad homlokzatán meg van örökítve.) (Erődi Jenő.)

Szentpétery Zsuzsika, úttörő színésznő, Sz. Zsigmond testvérhuga. (Lásd: